

BYŤ MILOVNÍKOM JE ÚŽASNÉ

Herec a riaditeľ divadla Aréna oslávil včera šesťdesiat rokov.

Juraj Kukura včera oslávil šesťdesiatku. A hovorí: Žit' chcem do 92 rokov.

Bilancujete?

Myslím, že ešte nie som taký starý, aby som musel bilancovať. Mojou úlohou je pozerat' sa dopredu.

V roku 1983 určili poslucháči Československého rozhlasu trojicu milovníckych typov.

Dostali ste sa do výberu s Bartoškom a Hanzlíkom. Zaujímalo vás to?

Dozvedel som sa o tom prvý raz od vás!

Ako sa žije s tou nálepkou, keď máte šesťdesiat?

Je to úžasné. (smiech)

Je pravda, že ste sa k herectvu dostali náhodou?

Je. Išiel som na konkurz s kamarátom a vybrali si mňa. Dostal som diéty, honorár šesťtisíc korún. Vyberal som si už v katalógu Jaguára, ktorého by som si kúpil. (smiech) Bolo to úžasné. Jazdil som na koni, zamiloval som sa do hlavnej predstaviteľky.

Ako to dopadlo? S láskou aj honorárom?

Ten honorár bol nakoniec taký malý, že z Jaguára nič nebolo. A láska bola platonická, takže prešla.

Keď bol Milan Kňažko v kresle ministra, povedal, že herectvo nie je dôstojné povolanie pre muža.

Tú vetu nebudem komentovať. Poznám totiž skvelých hercov ako Jean Gabin, Paul Newman, Marlon Brando.

Kňažko sa nakoniec k herectvu vrátil. Je to láska na celý život?

Ja som si herectvo nevybral, herectvo si vybralo mňa. Ukazuje sa, že nič iné lepšie robiť neviem, tak sa snažím robiť to čo najlepšie.

Nakrúcali ste v päťdesiatich krajinách, je tam odlišnosť v robote?

Nič také nevidím. Sú herci, napríklad Peter O'Toole, na ktorých sa s obdivom pozeráte, čo dokážu. Potom sú takí, kde nemáte pocit obrovského výkonu, ale herec vás vtiahne do svojho osudu. Toto je rozhodujúce. Deliť to na české, slovenské, nemecké, maďarské herectvo je hlúposť.

Nie sú žiadne nuansy v mentalite národov?

Azda len to, že v Nemecku je erotické niečo iné. Tam chce byť žena milovaná za to, že je inteligentná, vzdelaná a úspešná.

U nás nie?

U nás chce byť väčšinou milovaná pre to, že je pekná. Ale to ešte neznamená, že pekná žena nemôže byť inteligentná, vzdelaná a niečo v živote dosiahnuť.

Máte ešte pocit nespravodlivosti, že vás komunisti v roku 1983 nepustili z nakrúcania v Nemecku nazad na Slovensko?

Nemal som pocit nespravodlivosti. Bol som rozhorčený, že ma nepustili k mojej matke, ktorá zomierala, a nemohol som ísť ani na jej pohreb.

*Zazlievate kolegom a známym, že sa za vás nepostavili?
Nezazlievam. Prekvapilo ma však to, že keď niektorí moji kolegovia vycestovali a dokonca boli v meste, v ktorom som býval, nezdvihli telefón a nezavolali.*

*Pocítali ste aspoň pocit zadosťučinenia, keď vás v roku 2002 požiadali, aby ste šéfovali slovenskému divadlu?
Určite nie. Mňa to zaujalo, vzrušilo ako výzva. Či to dokážem. To bolo rozhodujúce.*

*Koľko dní do roka robíte?
Sto. Keď totiž natočí americký herec dva filmy do roka, je to výnimka. Medzitým sa stojí. A ja musím v tom čase niečo robiť. Teraz robím toto divadlo. A robím ho v sobotu a v nedeľu. Dnes som prišiel o šiestej ráno. Snažím sa túto kultovú inštitúciu - kde začínal Max Reinhardt, najväčšia ikona po nemecky hovoriaceho divadla, svoju kariéru - zviditeľniť.*

*Z Arény ste urobili komerčne úspešné divadlo, ktoré však zaplňajú aj intelektuáli, a robí projekty pre menšinového diváka. Ako sa to dá?
To sme si mysleli aj my, že je pre menšinového diváka. Nie je. Tak sa to dá! Pred premiérou Tisa sme mali predané tri lístky. Dnes nedostanete lístky na dva mesiace dopredu. Ľudia sa chcú dozvedieť o slovenskej histórii, nechodia sem len staršie ročníky.*

*Tiso bol tabu rovnako ako Husák, o ktorom tiež hráte v divadle.
Hovorili mi - Nechaj tak, načo, ešte je zavčasu. Pozrite sa, ako sa otvorila táto téma. O to v tej inscenácii išlo, o nič iné. Vznikla diskusia k spracovaniu minulosti. Že slovenský štát neboli len lacné rožky a ani komunizmus neboli len lacné rožky. Poslaním divadla je lámať tabu, nastavovať zrkadlo.*

*Cítite sa už byť viac manažérom ako hercom?
Ale nie.*

*Hovoríte však, že divadlo je pre vás koníčkom. Z čoho potom žijete?
Nakrúcam! V Nemecku, teraz som točil vo Viedni.*

*Váš syn študoval v Anglicku a v Amerike, žije vo Švajčiarsku, vy pracujete aj na Slovensku a žijete s manželkou v Nemecku. Ste teda kozmopolitná rodina.
Nemám rád toto slovo. Hranice pre mňa neexistujú. Môj syn, chemik, študoval v Hamburgu, urobil si Oxford a pracuje tam, kde ho pozvú. Možno to bude Chemko Strážske, možno Vietnam alebo Amerika.*

*S manželkou si stále vykáte?
Stále. Teraz je tu. Manažovala aj veci okolo oslavy.*